

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžh/2/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014201029
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201029.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: B. B., N. XXX/X, XXX XX X. N., právne zastúpeného JUDr. Martinom Rohaľom Il'kivom, advokátom, Timravina 9, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, Švermova 43, 974 04 Banská Bystrica, za účasti: ALNO AG, Heiligenberger Str. 47, 886 30 Pfullendorf, Nemecká spolková republika, právne zastúpeného: Mgr. Danielou Končierovou, advokátkou, so sídlom Suché Mýto 1, 811 03 Bratislava v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 5779-2011 II/77-2014 zo dňa 30. mája 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/101/2014-81 zo dňa 3. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/101/2014-81 zo dňa 3. júla 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Účastníkovi konania ALNO AG, Heiligenberger Str. 47, 886 30 Pfullendorf, Nemecká spolková republika náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou s a žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. POZ 5779-2011 II/77-2014 z 30. mája 2014, ktorým ako druhostupňový správny orgán podľa § 59 ods.2 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) v spojení s § 7 písm. a/ zák.č. 506/2009 Z.z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochranných známkach“ alebo „zák.č. 506/2009 Z.z.“) rozklad žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho

orgánu Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo dňa 10. júla 2013, č. POZ 5779-2011/N-128-2013, ktorým bolo námietkam podaným namietateľom ALNO AG, Heiligenberger Str. 47, 886 30 Pfullendorf, Nemecká spolková republika proti zápisu označenia „Dalno KUCHYNEInteriéry“ č. spisu POZ 5779-2011 do registra ochranných známk vyhovené a prihláška uvedenej ochrannej známky bola zamietnutá. Neúspešnému žalobcovi krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že rozhodnutie ignoruje význam rozdielnej grafickej úpravy a rozličnej farebnosti zverejneného označenia a z dôvodu, že sa žalovaný nezaoberal argumentmi žalobcu uvedenými v rozklade ohľadne grafickej úpravy, počtu slov a hlások, ako aj ich vplyvu na vnímanie spotrebiteľa, súd túto námietku považoval za nedôvodnú. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, poukazujúc aj na podrobné vyhodnotenie prihlasovaného označenia a starších ochranných známk z vizuálneho hľadiska vykonané prvostupňovým správny orgánom, sám vykonal uvedené hodnotenie a poukázal na všetky špecifiká prihláseného označenia a podrobne posúdil a porovnal prihlasované označenia a staršie ochranné známky z vizuálneho hľadiska. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že pri porovnávaní kolíznych označení z vizuálneho hľadiska zoberal do úvahy skutočnosť, že predmetom porovnania je na jednej strane prihlásené kombinované označenie tvorené slovným prvkom „Dalno KUCHYNEInteriéry“ v špecifickej grafickej podobe a na strane druhej výlučne slovné staršie ochranné známky pozostávajúce zo slovného prvku „ALNO“ napísaného štandardným typom písma. Špecifická grafická podoba prihláseného označenia zahŕňa netypické striedanie veľkých a malých písmen abecedy, keď okrem začiatkových písmen „D“ slovného prvku „Dalno“ a „I“ slovného prvku „Interiéry“ je veľkými písmenami napísaný aj celý slovný prvok „KUCHYNE“. Grafickú podobu prihláseného označenia ďalej vytvára použitie písma rôznej veľkosti, použitie zelenej a čiernej farby a grafické zvýraznenie začiatkového písmena „D“ v podobe obruby tvorenej zelenými kruhmi rôznej veľkosti. Prihliadol však aj na skutočnosť, že kolízne označenia obsahujú rovnaký sled štyroch hlások „alno/ALNO“, ktorý predstavuje celé staršie ochranné známky. Vzhľadom na skutočnosť, že staršie ochranné známky sú celé obsiahnuté v prihlásenom označení, v ktorom sa nachádzajú v prednostne vnímanej začiatkovej časti slovného spojenia „Dalno KUCHYNEInteriéry“ a pri súčasnom zväžení existujúcich vizuálnych odlišností posudzovaných označení žalovaný považoval za dôvodné medzi prihláseným označením a staršími ochrannými známkami pripustiť len nižšiu mieru vizuálnej podobnosti. Z uvedeného dôvodu žalovaný záver prvostupňového správneho orgánu v tejto časti potvrdil. Prvostupňový správny orgán pritom po vykonanom porovnaní kolíznych označení, resp. starších ochranných známk konštatoval, že aj napriek grafickému prvku a ďalšiemu slovnému prvku zverejneného označenia nie je možnosť podobnosť porovnávaných označení z vizuálneho hľadiska úplne vylúčiť. Z uvedeného vyplýva, že nie je dôvodná námietka žalobcu, že rozhodnutie žalovaného ignoruje význam rozdielnej grafickej úpravy a rozličnej farebnosti zverejneného označenia. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd aj námietku žalobcu, že sa žalovaný nezaoberal argumentmi žalobcu uvedenými v rozklade ohľadne grafickej úpravy, počtu slov a hlások, ako aj ich vplyvu na vnímanie spotrebiteľa. Žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade vo vzťahu k vykonanému porovnaniu a hodnoteniu porovnávaných označení resp. ochranných známk z vizuálneho hľadiska vyjadril. V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal na to, že porovnávané prihlasované označenie a staršie ochranné známky žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, porovnával a posudzoval tak, ako sú v registri zapísané, t. j. vo vzťahu k vizuálnemu zobrazeniu starších ochranných známk „ALNO“ vychádzal z toho, že slovné staršie ochranné známky sú zapísané v registri veľkými písmenami čiernej farby, teda nie vo vyobrazení v červenej farbe a inými písmenami, ako bolo použité v argumentácii žalobcu. Žalovaný, ani prvostupňový správny orgán, pri svojom rozhodovaní nepoprel žalobcovu argumentáciu ohľadne grafického vyobrazenia písmena „D“ v slovnom prvku „Dalno“, ktoré považoval za dominantné, vrátane grafického prvku a nepoprel, že by prvá časť tohto prihlasovaného označenia nebola prednostne vnímaná spotrebiteľmi. V tejto súvislosti však poukázal na to, že je potrebné zobrať do úvahy aj ďalšie prvky, z ktorých sa prihlasované označenie skladá. Písmeno „D“ síce odlišuje toto označenie od starších ochranných známk, avšak ďalšie 4 písmená sú úplne rovnaké, t. j. rovnaký je celý zvyšok tohto prvého slova prihlasovaného označenia, ktorý je dominantným prvkom v prihlasovanom označení. Preto súd zhodne s argumentáciou a hodnotením žalovaného mal za to, že záver o nižšej podobnosti, resp. nízkej podobnosti prihlasovaného označenia a starších ochranných

známok je výsledkom logickej úvahy. Rovnako nebol podľa názoru súdu v rozpore s logickým uvažovaním záver žalovaného o možnosti, resp. pravdepodobnosti zámeny prihlasovaného označenia a starších ochranných známok, napriek konštatovaniu nižšej miery vizuálnej podobnosti. Kolízne označenie, resp. ochranné známky žalovaný (rovnako ako prvostupňový správny orgán) posudzoval komplexne, t. j. zobral do úvahy nielen vizuálnu, ale aj fonetickú a sémantickú stránku kolíznych označení, ich celkový dojem, vyhodnotil podobnosť, resp. zhodnosť tovarov a služieb, otázku relevantného spotrebiteľa a až následne, po komplexnom posúdení všetkých relevantných aspektov v ich vzájomných súvislostiach vyslovil záver o existencii pravdepodobnosti zámeny kolíznych označení, tak ako to bolo konštatované v napadnutom rozhodnutí žalovaného i v prvostupňovom rozhodnutí. Súd pri takto vykonanom zhodnotení námietkových dôvodov upravených v § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach nezistil v úvahe správneho orgánu logické rozpory.

K námietke žalobcu, že posúdenie slovného prvku prihlasovaného označenia „KUCHYNEInteriéry“ ako opisného a záver žalovaného, že tento slovný prvok nie je pre slovenského spotrebiteľa dostatočne dištingtívny (nezohľadnenie národného aspektu), je v rozpore s logikou, s argumentáciou, že je nelogické, aby bola nemecká spoločnosť spájaná s výrobcom, ktorý vo svojom označení používa slovenský jazyk, súd uviedol, že ani túto námietku nepovažoval za dôvodnú. Prvostupňový súd poukázal na argumentáciu žalovaného týkajúcu sa porovnania kolíznych označení zo sémantického hľadiska, pričom vo vzťahu k vyhodnoteniu slovného prvku prihláseného označenia „KUCHYNEInteriéry“ konštatoval, že tento slovný prvok je nositeľom istého sémantického obsahu, avšak vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám ide o prvok opisný, pretože poukazuje na ich druh, resp. zameranie. Z toho vyplýva, že vo vzťahu k slovenskému spotrebiteľovi má tento slovný prvok jasný význam. Ide o opisný slovný prvok, ktorý nemá vo vzťahu ku kolíznym tovarom a službám rozlišovaciu spôsobilosť, t. j. nie je spôsobilý zabezpečiť odlišenie prihláseného označenia od starších ochranných známok. Vnútroštrná rozlišovacia spôsobilosť slovného prvku tvoriaceho časť prihlasovaného označenia má byť vnímaná vo vzťahu k tovarom alebo službám, ku ktorým je prihlasované a skúma sa vo vzťahu, či na základe takéhoto prvku je možné tovary alebo služby jedného výrobcu odlišiť od tovarov alebo služieb iného výrobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené východiská je potom logická úvaha správneho orgánu, že nedominantný slovný prvok „KUCHYNEInteriéry“ prihlasovaného označenia nemá rozlišovaciu spôsobilosť napriek tomu, že pre slovenského spotrebiteľa má jasný význam. V tejto súvislosti súd považoval za potrebné poukázať na to, že tento slovný prvok vyhodnotil žalovaný aj v kontexte celkového, komplexného posúdenia kolíznych označení v rámci posudzovania jednotlivých kritérií, ktoré vplývajú na existenciu pravdepodobnosti zámeny porovnávaných označení, resp. ochranných známok so záverom, že tento slovný prvok „KUCHYNEInteriéry“ je prvkom, ktorým sa síce kolízne označenia líšia, avšak vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám je opisný, t. j. je bez rozlišovacej spôsobilosti.

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nelogicky ignoroval pri hodnotení porovnávaných označení, resp. ochranných známok z fonetického hľadiska skutočnosť, že pri artikulácii slova „dalno“ je dôraz na písmene „d“, ktoré je znelou spoluhláskou, čím sa foneticky odlišuje od slova „ALNO“, rovnako je tomu tak aj pri slabikách „da“ a „al“, súd uviedol, že túto námietku rovnako považoval za nedôvodnú. V prvom rade argumentácia žalobcu v žalobe týkajúca sa grafického zvýraznenia prvého písmena „D“ v dominantnom prvku prihlasovaného označenia „Dalno“ je v tejto súvislosti irelevantná, keďže porovnávanie kolíznych označení z hľadiska fonetického je založené na zvukovom vneme, nie na vneme vizuálnom. Pri predmetnom posudzovaní z fonetického hľadiska je teda dôležitý zvukový vnem vyvolaný porovnávanými označeniami. Žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia stotožnil so záverom prvostupňového správneho orgánu, že je veľmi pravdepodobné, že spotrebiteľ bude prihlásené označenie reprodukovat' prostredníctvom slovného prvku „Dalno“, ktorý vďaka svojej veľkosti, zobrazeniu a postaveniu vo zverejnenom označení predstavuje jeho dominantný a rozlišujúci prvok a to aj vzhľadom na to, že spotrebiteľ zvyčajne u dlhého slovného spojenia uprednostní reprodukciu začiatkovej časti takéhoto označenia. Žalovaný konštatoval, že pri zvukovej realizácii prihláseného označenia ako „dal-no“ a starších ochranných známok ako „al-no“ je zrejmé, že porovnávaným označeniam je potrebné priznať fonetickú podobnosť, keďže majú rovnakú dĺžku, zhodujú sa v poslednej slabike a prvá slabika je veľmi podobná. Označenia majú tiež rovnaký rytmus a intonáciu. Takúto úvahu súd považoval za logickú. Za logický bolo potom možné považovať aj záver, že uvedené kolízne označenia sú z hľadiska fonetického,

t. j. z hľadiska sluchového dojmu, resp. vnemu, podobné.

Pokiaľ žalobca namieta, že pri komplexnom posúdení zameniteľnosti porovnávaných označení „ALNO“ a „Dalno KUCHYNEInteriéry“ sa žalovaný dopustil zásadných pochybení, keďže na základe posúdenia veci dospel len k hypotetickej možnosti zámény týchto označení, pričom abstraktne vyňal zverejnené označenie z vizuálneho, fonetického aj sémantického kontextu a vyslovil teoreticky záver, že spotrebiteľ si môže označenie zameniť, súd aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný (rovnako ako aj prvostupňový správny orgán) pri posúdení existencie pravdepodobnosti zámény vychádzali z vnímania posudzovaných označení relevantnou spotrebiteľskou verejnosťou, pričom za rozhodujúcu považoval skutočnosť, že podobnosť porovnávaných označení je daná v prvkoch „ALNO“ vs. „Dalno“, ktorý je jediným prvkom tvoriacim staršie ochranné známky a dominantným a rozlišujúcim prvkom prihláseného označenia, pričom je zároveň daná úplná zhoda, resp. podobnosť tovarov a služieb. Žalovaný pri komplexnom hodnotení vychádzal z celkového posúdenia pravdepodobnosti zámény, z posúdenia podobnosti prihlasovaného označenia, resp. starších ochranných známk z jednotlivých hľadísk (vizuálneho, fonetického, sémantického a z hľadiska celkového dojmu), pričom neopomenul ani ďalšie faktory, akými sú dominantnosť jednotlivých prvkov, stupeň pozornosti príslušnej verejnosti a postavenie majiteľa starších ochranných známk na trhu. Pri tomto hodnotení vychádzal z tzv. kompenzačného princípu (ktorý je konštantne uplatňovaný tak v rozhodovacej činnosti žalovaného, ako aj v judikatúre Najvyššieho súdu SR a Súdov EÚ), ktorý je nutné pri posúdení pravdepodobnosti zámény zohľadniť a podľa ktorého nižšia miera podobnosti medzi posudzovanými označeniami môže byť kompenzovaná vysokou mierou podobnosti, resp. zhodou medzi označovanými tovarmi a službami, k čomu dochádza aj v predmetnom prípade. Žalovaný posúdil aj ďalšie kritériá, ktoré vplývajú na existenciu pravdepodobnosti zámény, a to rozlišovaciu spôsobilosť kolíznych porovnávaných označení a rozlišovaciu spôsobilosť ich jednotlivých prvkov. Pri posúdení pravdepodobnosti zámény je dôležité, či sa kolízne označenia zhodujú, resp. sú podobné v prvkoch, ktoré sú rozlišujúce, alebo naopak v prvkoch, ktoré sú z hľadiska rozlišovacej spôsobilosti slabé. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí vychádzal z toho, že fonetická podobnosť, ako aj nižšia miera vizuálnej podobnosti označení, sú založené na takmer zhodných slovných prvkoch „Dalno“ vs. „ALNO“, ktoré vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám disponujú rozlišovacou spôsobilosťou, pretože ide o fantazijné prvky bez zrejme významu vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám. Slovný prvok „KUCHYNEInteriéry“ prihláseného označenia, v ktorom sa porovnávané označenia líšia, žalovaný vyhodnotil vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám ako prvok opisný, pretože poukazuje na ich druh, resp. zameranie, z čoho dôvodil, že je bez rozlišovacej spôsobilosti. Žalovaný k záveru o pravdepodobnosti zámény dospel na základe posúdenia všetkých okolností relevantných pre posúdenie naplnenia námietkových dôvodov podľa § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach, vrátane zistenej miery podobnosti označení a zhody, resp. podobnosti tovarov a služieb, pričom záver o pravdepodobnosti zámény v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil a tento záver bol podľa názoru súdu v súlade so zásadami logického uvažovania a nevybočil zo zákonnej úpravy. Súd teda dospel k záveru, že záver žalovaného o naplnení námietkových dôvodov podľa § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach je výsledkom správneho právneho posúdenia veci.

Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí v rozpore s argumentačnou líniou samotného úradu, ako i Najvyššieho súdu SR, posúdil existenciu pravdepodobnosti zámény kolíznych označení z vizuálneho hľadiska, súd uviedol, že sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že v prípade ochranných známk, ktoré boli predmetom žalobcom označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžhuv/2/2011 - „Smart Logistics“ vs. „Smart“ a „Smart Card“ ide o odlišný skutkový stav, keďže spoločný prvok v označení „Smart“ je vo vzťahu k dotknutým službám v triede 35 medzinárodného triedenia tovarov a služieb prvkom opisným, t. j. prvkom s nižšou mierou rozlišovacej spôsobilosti, ktorému spotrebiteľia zvyčajne nevenujú toľko pozornosti, ako prvkom dištinktívnym. Žalovaný s poukazom na ustálenú judikatúru Súdneho dvora EÚ uviedol, že pravdepodobnosť zámény označení obsahujúcich spoločný nedištinktívny prvok, je nižšia ako v prípade označení, ktorých spoločný prvok je dištinktívny. Pokiaľ označenia obsahujú spoločný prvok, ktorý vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám disponuje rozlišovacou spôsobilosťou, pravdepodobnosť zámény takýchto označení je vysoká, čo je aj prípad prihláseného označenia „Dalno KUCHYNEInteriéry“ a

starších ochranných známk „ALNO“. V preskúvanom prípade takmer zhodné slovné prvky prihláseného označenia a starších ochranných známk „Dalno“ a „ALNO“ vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám disponujú rozlišovacou spôsobilosťou, pretože ide o fantazijné prvky bez zrejmeho významu vo vzťahu k dotknutým tovarom a službám, čo je pri celkovom posúdení pravdepodobnosti zámery rozhodujúce.

Pokiaľ žalobca poukázal na to, že žalovaný v súvislosti s posudzovaním dominantného prvku prihlasovaného označenia „Dalno“ z fonetického i vizuálneho hľadiska nepokladal verzálu D za dominantný a rozlišujúci prvok, a tým sa dopustil zásadného logického pochybenia, pričom poukázal na rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie vo veci T-385/09, podľa ktorého „sa má celkové posúdenie z hľadiska vizuálnej, fonetickej alebo koncepcnej podobnosti kolidujúcich označení zakladať na celkovom dojme, ktorí tieto označenia vytvárajú, sa zohľadní najmä ich rozlišujúcich a dominantných prvkov“, súd uviedol, že takáto námietka nemá oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného, z ktorého naopak vyplýva, že žalovaný jednak nespochybnil, naopak zvýraznil, že písmeno „D“ dominantného prvku prihlasovaného označenia je odlišné a celkové posúdenie kolíznych označení vykonal práve v intenciách kritérií stanovených o. i. aj žalobcom uvedeným rozhodnutím.

Pokiaľ žalobca namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pričom tvrdil, že žalovaný sa vôbec nezaoberal argumentmi žalobcu uvedenými v rozklade, takýto žalobný dôvod je v rozpore s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného. Obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tak, ako je uvedené aj na č. l. 6-9 tohto rozsudku, neobsahuje len všeobecné úvahy a nie je možné považovať ho za abstraktné. Naopak, obsahuje všetky skutočnosti, na základe ktorých bolo rozhodnuté a úvahy žalovaného, ktorými sa pri hodnotení prihláseného označenia a starších ochranných známk, ich porovnaní (z vizuálneho, fonetického i sémantického hľadiska, ako i celkového dojmu), pri zisťovaní ich zhodnosti, resp. podobnosti, pri porovnaní zhodnosti, resp. podobnosti tovarov a služieb, na ktoré sa prihlásené označenie a staršie ochranné známky vzťahujú, ako aj pri komplexnom hodnotení existencie pravdepodobnosti zámery riadil a ako vec právne posúdil. Za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť možno považovať rozhodnutie správneho orgánu, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako bolo vlastne rozhodnuté, ale aj ak rozhodnutie nie je odôvodnené, alebo odôvodnenie trpí takými vadami, že v ňom absentujú právne závery, ktoré vyplývajú z rozhodujúcich skutkových okolností, alebo sú nejednoznačné. Tiež také vady, keď chýbajú skutkové dôvody. Nepreskúmateľnosť odôvodnenia však nemôže spôsobiť to, že účastník konania (v tomto prípade žalobca) nesúhlasí s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného. Muselo by ísť o vady v skutkových zisteniach, t. j. ak by bolo rozhodnutie založené na skutočnostiach, ktoré v konaní neboli zisťované, alebo na dôkazoch, ktoré by boli získané v rozpore so zákonom. Vyššie uvedenými vadami napadnuté rozhodnutie netrpí. Súd preto po preskúmaní napadnutého rozhodnutia nezistil žalobcom uplatnený dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúci v jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatočné odôvodnenie a pre nevyrovnanie sa s dôvodmi uvedenými žalobcom v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu. Súd konštatoval, že v odôvodnení rozhodnutia je obsiahnutá úvaha, ktorou sa žalovaný spravoval pri hodnotení podstatných skutočností rozhodných pre prijatie záveru o naplnení námietkových dôvodov uvedených v ust. § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach.

Podľa názoru prvostupňového súdu sa žalovaný zaoberal všetkými relevantnými skutočnosťami, na základe ktorých dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre nezapisanie prihlasovaného označenia do registra na základe námietok podaných v súlade s § 30 zákona o ochranných známkach majiteľom starších ochranných známk. Odôvodnenie obsahuje podrobné porovnanie a podrobnú úvahu, akou sa žalovaný spravoval pri posudzovaní podobnosti tovarov a služieb prihlasovaných pre zverejnené označenie a zapísaných tovarov pre staršie ochranné známky, zohľadniac všetky rozhodujúce okolnosti, ktorými sa vyznačuje vzťah medzi porovnávanými tovarmi a službami, pričom dospel k záveru, že tovary a služby zverejneného označenia sú zhodné alebo podobné s tovarmi starších ochranných známk. Táto úvaha bola výsledkom logického uvažovania a nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Napokon žalobca záver žalovaného (i prvostupňového správneho orgánu) o zhodnosti, resp. podobnosti tovarov a služieb zverejneného označenia s tovarmi starších ochranných známk ani

nespochybnil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného rovnako obsahuje podrobné porovnanie, vyhodnotenie a podrobnú úvahu, akou sa žalovaný spravoval pri posudzovaní zhodnosti alebo podobnosti prihlasovaného označenia so staršími ochrannými známkami (z hľadiska vizuálneho, fonetického, sémantického, i z hľadiska celkového dojmu), ako aj pri komplexnom zhodnutí existencie pravdepodobnosti zámery kolíznych označení, resp. ochranných známk na strane verejnosti, pričom dospel k záveru o nižšej miere vizuálnej podobnosti porovnávaných označení, o čiastočnej podobnosti fonetického vnemu porovnávaných označení, o popisnom charaktere slovného prvku prihlasovaného označenia „KUCHYNEInteriéry“, pričom ide o úvahu, ktorá je výsledkom logického uvažovania a ktorá nevybočuje z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Rovnako za výsledok logického uvažovania bolo možné podľa názoru prvostupňového súdu považovať aj úvahu žalovaného vo vzťahu ku komplexnému posúdeniu porovnávaných označení, resp. ochranných známk a vo vzťahu ku konštatovaniu existencie pravdepodobnosti ich zámery. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že žalovaný sa zaoberal argumentami žalobcu uplatnenými v rozklade (vrátane reakcie na žalobcom označené rozhodnutia, ktoré sú výsledkom rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR a Súdu ES), a preto nie je dôvodná ani námietka žalobcu, že žalovaný vôbec nereagoval na argumenty uvedené v rozklade. Súd preto vyššie uvedené námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné.

Z vyššie uvedených dôvodov prvostupňový súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní podľa piatej časti O. s. p. má právo na náhradu trov konania len žalobca, ktorý je v konaní celkom alebo sčasti úspešný.

II.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., ako aj z dôvodu, že konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O.s.p.

Žalobca uviedol, že aj napriek konštatovanej nižšej miere vizuálnej a fonetickej podobnosti, ako aj napriek sémantickej odlišnosti, dospel žalovaný aj súd z hľadiska celkového dojmu k záveru, že „Alno/DALNO“ sú takmer zhodné prvky, takže aj napriek slovnému prvku „KUCHYNEInteriéry“, „ktorý je vo vzťahu k nárokovaným tovarom a službám opisný, ako ani grafické stvárnenie prihláseného označenia, priemernému spotrebiteľovi neumožnia tieto rozlíšiť“.

Podľa názoru žalobcu sa prvostupňový súd v rozsudku dopustil najmä nasledovných zjavných logických pochybení, ktoré odporujú judikatúre Najvyššieho súdu SR:

- na strane 19 rozsudku sa súd síce stotožnil so záverom nižšej miery vizuálnej podobnosti, avšak v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ignoroval význam zjavne rozdielnej grafickej úpravy a rozličnej farebnosti zverejneného označenia, ktorá je dominantným prvom prihlasovaného označenia,
- súd na str. 20 rozsudku považoval za nedôvodné, aby slovenský slovný prvok „KUCHYNEInteriéry“ nebol pre spotrebiteľa dostatočne dištinktívny, a to aj napriek tomu, že je v zjavnom rozpore so základnou logikou, aby nemecká spoločnosť ALNO bola spájaná s výrobcom, ktorý vo svojom názve/zverejnenom označení používa slovenský jazyk,
- súd na str. 21 rozsudku ignoroval skutočnosť, že pri artikulácii slova „Dalno“ je ortoepicky nevyhnutné dať dôraz na písmeno „d“ (keďže je to znelá spoluhláska), čím zákonite a logicky dosahujeme plnohodnotné akustické, perцепčné a tým aj fonetické odlišenie slova „dalno“ od slova „alno“. Písmeno „D“ je navyše aj graficky zvýraznené.

Uviedol, že nie je reálne možné, aby si spotrebiteľ mohol vizuálne pomýliť 4 verzáliá „ALNO“ (čierne alebo červené) s 20 písmenami „Dalno KUCHYNEInteriéry“ v zeleno-čiernej grafickej úprave

zvýraznenej dostatočnými zelenými kruhmi v tvare elipsy. Súd aj napriek tomu, na strane 18 rozsudku konštatoval, že táto námietka žalobcu nie je dôvodná.

Tento záver súdu bol v rozpore s všeobecne platnými argumentmi Najvyššieho súdu SR, napr. v prípade porovnania novej ochrannej známky „Smart Logistics“ so staršími ochrannými známkami „Smart“ a „Smart-Card“ vo veci sp. zn. 5Sžhuv/2/2011 z 26.01.2012, kde konštatoval, že „ak medzi dotknutými označeniami existuje podobnosť fonetického hľadiska, táto podobnosť nie je vysoká, pretože slovu „Smart“ v prihlasovanej ochrannej známke sú priradené iné prvky (slovné aj vizuálne). ...Podľa názoru najvyššieho súdu dojmy vyvolané dotknutými označeniami sú najmä z vizuálneho hľadiska veľmi odlišné z dôvodu existencie nového dominantného prvku „Logistics“, ako aj zobrazenia zemegule ohraničenej v hornej a dolnej časti šípkami a výrazne odlišné sú aj ostatné grafické prvky“. Inými slovami, súd v porovnaní s jednoslovnou staršou ochrannou známkou ignoroval judikatúrou Najvyššieho súdu SR odôvodnený význam dominantného grafického prvku okolo písmena „D“, ako aj tri slovné prvky a odlišnú farbu v zverejnenom označení. Z povahy veci samej bolo predsa nelogické tvrdiť, že spotrebiteľ nespozoruje rozdiel medzi jedným a tromi slovami, keď sú navyše inak farebne a graficky odlišné. Spotrebiteľ si kuchyňu kupuje často iba jedenkrát za život, takže celkom jednoznačne by vedel rozlíšiť medzi označením „ALNO“ a „Dalno KUCHYNEInteriéry“, keďže miera jeho pozornosti je zvýšená.

Súd sa preto nesprávne stotožnil so závermi žalovaného, že relevantný spotrebiteľ si aj napriek zvýšenej miere pozornosti môže porovnávané označenia zameniť.

Závažné logické pochybenie žalovaného v rozhodnutí vyplynulo už pri laickom zamyslení priamo z predpokladu, že by sa spotrebiteľ mohol čo i len teoreticky dostať do omylu, že nemecký výrobca kuchýň ALNO si do svojej ochrannej známky dá slovenský slovný prvok „KUCHYNEInteriéry“. Zo sémantického hľadiska je preto predmetný slovný prvok zásadný a pre gramotného spotrebiteľa jednoznačne a nespochybniteľne dostatočne dištingtívny, i. e. absolútne vylučuje možnosť zámery alebo asociácie slovenského výrobcu s nemeckým výrobcom v zmysle § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach.

V súlade s argumentáciou Najvyššieho súdu SR tu použitím slovenského jazyka preto dochádza k zásadnému sémantickému posunu označenia prv dominantného označenia Dalno, voči označeniu ALNO, tak ako to Najvyšší súd SR uviedol napr. aj vo veci sp. zn. 5Sžhuv/2/2011 z 26.01.2012: „Tým, že prihlasovaná ochranná známka slovne pozostáva okrem zo slova „Smart“ aj zo slova „Logistics“, došlo z hľadiska sémantického k „rozriedeniu“ prv dominantného slovného prvku „Smart“ a k jeho sémantickému posunu.“

Žalobca uviedol, že súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorý vo svojom rozhodnutí túto odlišnosť národného jazykového aspektu vôbec nezohľadnil a zameral sa len na formálne a abstraktné argumenty založené na tvrdení, že sa jedná len o opisný prvok. Súd na str. 20 rozsudku nelogicky konštatoval: „Z toho vyplýva, že vo vzťahu k slovenskému spotrebiteľovi má tento slovný prvok jasný význam. Ide o opisný slovný prvok, ktorý nemá vo vzťahu ku kolíznym tovarom a službám rozlišovaciu spôsobilosť, t. j. nie je spôsobilý zabezpečiť odlišenie prihláseného označenia od starších ochranných známk.“

Podľa názoru žalobcu tieto závery súdu boli vnútorne protirečiacie, keď na jednej strane mal podľa súdu slovný prvok pre slovenského spotrebiteľa „jasný význam“ a na strane druhej „nie je spôsobilý zabezpečiť odlišenie“!/? Argumenty súdu a žalovaného boli preto skutočne len teoretické a nebezpečenstvo zámery predmetných označení je čisto abstraktné a nerealistické, hlboko pod úrovňou rozlišovacej schopnosti aj menej vzdelanej časti spotrebiteľskej verejnosti (cca 0,3 % obyvateľstva SR je negramotných). Nie je logické takto zásadný slovný prvok ignorovať umelým zaradením do kategórie „opisný prvok“, keď je to v zjavnom rozpore s realitou.

Žalobca dôvodil, že z fonetického hľadiska je začiatok slova „Dalno“ tvorený tvrdou znelou spoluhláskou „d“, preto ju nie je možné pri čítaní (resp. počutí) artikulačne, akusticky a percepčne opomenúť, a to

najmä keď nedochádza ani k jej znelostnej asimilácii. Súd vo svojom rozhodnutí aj napriek uvedenému ignoroval tieto základné fonetické princípy. Daná spoluhláska je navyše v zverejnenom označení písaná ako verzála a je graficky zvýraznená, takže nie je reálne predpokladať, že by si ju priemerný spotrebiteľ nevšimol.

Pokiaľ žalovaný nepodkladal verzálu „D“ za dominantný a rozlišujúci prvok ako z vizuálneho, tak aj z fonetického hľadiska, dopustil sa opätovných zásadných logických pochybení, čo potvrdzuje aj rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie zo 17. februára 2011 vo veci T-385/09 Annco, Inc., so sídlom vo Wilmingtone, Delaware (Spojené štáty) proti Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory), podľa ktorého sa „má celkové posúdenie z hľadiska vizuálnej, fonetickej alebo koncepcnej podobnosti kolidujúcich označení zakladať na celkovom dojme, ktorý tieto označenia vytvárajú, so zohľadnením najmä ich rozlišujúcich a dominantných prvkov“.

V zmysle vyššie uvedeného bolo jedným z dominantných prvkov zverejneného označenia „Dalno KUCHYNEInteriéry“ začiatkové písmeno „D“, ktoré je dokonca aj graficky zvýraznené obkolesujúcimi zelenými kruhmi v tvare elipsy, čím je zásadne odlišené od označenia „ALNO“.

Súd sa nesprávne stotožnil so závermi žalovaného, ktorý sa pri komplexnom posúdení zameniteľnosti porovnávaných označení „ALNO“ a „Dalno KUCHYNEInteriéry“ dopustil zásadných pochybení, keďže na základe posúdenia veci dospel len k hypotetickej možnosti zámeny týchto označení. Žalovaný abstraktne vyňal zverejnené označenie z vizuálneho, fonetického aj sémantického kontextu a vyslovil teoretický záver, že spotrebiteľ si môže označenia zameniť.

Žalobca zdôraznil, že psychicky zdravý jedinec, ktorý je pri plnom vedomí (a nie je zrakovo postihnutý) musí už pri prvom pohľade spozorovať vyššie opísané rozdiely okamžite, a preto nie je možné rozhodnutie odporcu opierať o takýto teoretický koncept, ktorý je doslova odtrhnutý od reality.

Uvedený záver potvrdzuje aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 5Sžhuv/2/2011 z 26.01.2012 na strane 22: „V zmysle názoru Všeobecného súdu EÚ vysloveného vo veci T-385/09, s ktorým sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje, pravdepodobnosť zámeny nemožno totiž určiť in abstracto, ale musí byť posúdená v rámci celkovej analýzy, ktorá zohľadní najmä všetky rozhodujúce okolnosti danej veci (rozsudok SABEL, bod 22; pozri tiež rozsudok Súdného dvora zo 6. októbra 2005, Medion, C-120/04, Zb. s. I-8551, bod 37), najmä povahu dotknutých výrobkov a služieb, spôsoby uvádzania na trh, viacmenej zvýšenú pozornosť skupiny verejnosti, ako aj návyky uvedenej verejnosti v danom odvetví. Preskúmanie relevantných okolností charakterizujúcich túto vec, a ktoré sú uvedené vyššie, neurčujú prima facie existenciu pravdepodobnosti zámeny medzi dotknutými označeniami.“

Žalobca tiež uviedol, že priemerný spotrebiteľ kupuje kuchyňu jeden, maximálne dvakrát za život a vynakladá na to sumu, ktorá niekoľkonásobne prevyšuje jeho mesačný príjem, pričom miera jeho pozornosti je s určitosťou na najvyššej možnej úrovni. Rozsudok nesprávne predpokladá, že priemerný spotrebiteľ pri nákupe interiérového zariadenia nevie rozlíšiť označenie slovenského výrobcu zložené z troch slov (v slovenskom jazyku!) od jednoslovného označenia nemeckej firmy, a to aj napriek úplne evidentnej grafickej, farebnej a významovej odlišnosti.

Práve vnímanie spotrebiteľa je pre posúdenie tejto veci rozhodujúce, čo potvrdzuje aj rozsudok Súdu ES z 12.06.2007, OHIM vs. Shaker di L. Laudato, T-334/05, ktorý konštatuje, že „priemerný spotrebiteľ obvykle vníma ochrannú známku ako celok a nevenuje sa skúmaniu jej rôznych detailov“. Stará ochranná známka je od zverejneného označenia na prvý pohľad diametrálne odlišná a nebezpečenstvo zámeny je len abstraktné.

Na základe vyššie uvedených dôvodov, podľa žalobcu aplikácia § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach v danom prípade neprichádza do úvahy, takže rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca mal zato, že rozhodnutie žalovaného je nesprávne založené len na abstraktnej a vysoko teoretickej možnosti zámene porovnávaných označení, ktoré sú už na prvý pohľad pre bežného laika úplne odlišné. Takéto abstraktné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Z odôvodnenia rozsudku nie je jasné:

- ako môže dôjsť pri nižšej miere fonetickej a vizuálnej podobnosti k zámene predmetných označení, keď žalobcovo označenie dokonca navyše obsahuje aj dominantný grafický + sémantický prvok a sám súd konštatoval zvýšenú mieru pozornosti spotrebiteľa pri posudzovaní týchto označení,
- prečo slovenský slovný prvok „KUCHYNEInteriéry“ nie je zo sémantického hľadiska zásadný, i. e. z celkového dojmu dominantný a pre spotrebiteľa nespochybniteľne dištinkívny, keď je kategoricky vylúčené, že by si nemecký výrobca dával do svojho názvu slovenský jazyk a sám súd si pritom v argumentácii protirečil, keď na jednej strane mal podľa súdu slovný prvok pre slovenského spotrebiteľa „jasný význam“ a na strane druhej „nie je spôsobilý zabezpečiť odlišenie“,
- prečo si súd vo svojom rozhodnutí na str. 22 odmietol osvojiť argumenty NS SR, aj keď sa jednalo o odlišný skutkový stav, ktorý však nespôsobuje neplatnosť argumentácie NS SR všeobecného charakteru. Žalobca sa domnieval, že pre zachovanie právnej istoty bolo povinnosťou súdu v predmetnom rozsudku zohľadniť citované všeobecné argumenty inštančne vyššieho súdu. Jedná sa aj o nasledovné všeobecné argumenty z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžuv/2/2011 z 26.01.2012: „Pri posúdení vizuálneho pôsobenia označenia na spotrebiteľa nie je na mieste hodnotiť popisný charakter niektorého prvku, resp. prvkov označenia a tieto úplne vylúčiť z toho, že môžu vplývať na vizuálne hodnotenie spotrebiteľom. Naopak všetky prvky, z ktorých je označenie tvorené, majú vplyv na celkový vizuálny charakter označenia. Preto aj skutočnosť, že prihlásené označenie je označením kombinovaným a skladá sa z dvoch slovných prvkov (umiestnených pod sebou) a grafického prvku, ako aj skutočnosť, že označenie bolo prihlásené vo farebnom vyhotovení s uplatnením modrej (rôznej odtiene) a čiernej farby, je zásadná pri posúdení vizuálneho pôsobenia označenia na spotrebiteľa.“

Aj tieto argumentačné princípy zadefinované Najvyšším súdom SR boli rozsudkom porušené. Kombinované označenie „Dalno KUCHYNEInteriéry“ sa od slovnej ochrannej známky „ALNO“ odlišuje zásadne, a to grafickou úpravou, tromi slovnými prvkami (umiestnenými pod sebou), ako aj farebným vyhotovením. Žalobca má právo vedieť prečo žalovaný nepoužil rovnaké všeobecné logické kritériá ako Najvyšší súd SR a Súd Európskeho spoločenstva vo vyššie citovaných judikátoch.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 24S/101/2014 zo dňa 3. júla 2015 zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, pričom žalovanému uloží zaplatiť žalobcovi trovy konania, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Alternatívne žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 24S/101/2014 zo dňa 3. júla 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu uvádzanými v podanom odvolaní a mal za to, že napadnutý rozsudok netrpí žiadnou so žalobcom vytýkaných vyššie uvedených väd. Podľa žalovaného je napadnutý rozsudok zákonný, pričom prvostupňový súd sa v ňom zaoberal výslovne posúdením zákonnosti rozhodnutí a postupu žalovaného a postupoval v zmysle zákonných zásad uplatňovaných pri súdnom prieskume správnych rozhodnutí podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p.

Žalovaný uplatnenie vyššie uvedených dôvodov odvolania považoval za nepodložené a neopodstatnené. Navyše, pokiaľ ide o odvolací dôvod v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., žalobca v odvolaní vôbec nevysvetlil, akým spôsobom mu mala byť v konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici odňatá možnosť konať, z dôvodu ktorého tento odvolací dôvod je potrebné považovať za nepodložený a nepreukázaný.

Pokiaľ ide o posúdenie grafickej úpravy napadnutého označenia, žalovaný opätovne zdôraznil, že úlohou prvostupňového súdu nie je nahradenie skutkových zistení žalovaného, ale posúdenie, či zistenie skutkového stavu bolo vykonané v súlade so zákonom a logikou. Prvostupňový súd, ktorý na str. 18 a 19 napadnutého rozsudku poukázal na postup žalovaného podrobne opísaný v jeho druhostupňovom rozhodnutí ohľadom posúdenia vizuálneho hľadiska kolíznych označení a dospel k záveru, že žalovaný zohľadnil v správnom konaní všetky relevantné skutočnosti (slovné prvky, grafické prvky, druh písma, farebnosť, počet písmen, dominantné prvky, zhodné prvky, rozdielne prvky), a preto nie je dôvodná námietka žalobcu, že by sa žalovaný nezaoberal rozdielnou grafickou úpravou a rozličnou farebnosťou zverejneného označenia. Pokiaľ ide o samotné posúdenie vizuálnej stránky kolíznych označení, žalovaný odkázal na vyhodnotenie uvedené v druhostupňovom rozhodnutí žalovaného.

Uviedol, že argumenty žalobcu v odvolaní, týkajúce sa slovného prvku „KUCHYNEInteriéry“, a to z hľadiska pochopenia jeho významu slovenským spotrebiteľom a následne jeho vplyvu na dištinktivitu prihláseného označenia a názory, ktoré prezentuje, jednoznačne poukazujú na nepochopenie základných princípov známkového práva zo strany žalobcu. Žalovaný sa navyše, s predmetnými argumentmi riadne vysporiadal a svoje závery náležite vysvetlil v prvostupňovom i druhostupňovom rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení k podanej žalobe, pričom tieto argumenty boli vyvrátené aj na ústnom pojednávaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici.

Skutočnosť, že slovenský spotrebiteľ rozumie významu niektorého slovného prvku ešte neznamená, že tento prvok musí byť zároveň dištinktívnym pre dané označenie, resp. že by práve vďaka tomu bola podporená rozlišovacia spôsobilosť dotknutého označenia.

Žalovaný uviedol, že nemožno uznať ani argument žalobcu, že slovenský spotrebiteľ jednoznačne odliší označenie slovenského výrobcu od nemeckého výrobcu, práve vďaka použitiu slov zo slovenského jazyka v označení. Spotrebiteľ vo väčšine prípadov nemá vedomosť o pôvode osoby, ktorej patrí konkrétne označenie výrobkov a služieb. Preto vôbec nie je vylúčené, aby si slovenský spotrebiteľ spojil slovenské slovné spojenie „KUCHYNEInteriéry“ s majiteľom starších ochranných známk „ALNO“, najmä pokiaľ má vedomosť, že označenie „ALNO“ sa používa na výrobky týkajúce sa kuchýň. Navyše nič nebráni výrobcovi z inej krajiny než Slovensko, aby používal na svojich výrobkoch, ktoré prezentuje na slovenskom trhu, aj pojmy zo slovenského jazyka, práve v snahe priblížiť sa cieľovej spotrebiteľskej skupine.

V súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžhuv/2/2011, na ktorý žalobca opätovne poukázal, žalovaný konštatoval, že závery Najvyššieho súdu SR vyjadrené v tomto rozsudku nie sú aplikovateľné na vyššie analyzovanú otázku, pretože Najvyšší súd SR sa v tejto veci zaoberal odlišným skutkovým stavom a už vôbec neriešil otázku vplyvu použitia slovenského jazyka v kolíznych označeniach.

Prvostupňový súd sa podrobne zaoberal žalobnými dôvodmi a takisto podrobne preskúmal argumentáciu žalovaného, pričom dospel k záveru, že ani v súvislosti s posúdením rozlišovacej spôsobilosti slovného prvku „KUCHYNEInteriéry“ nedošlo na strane žalovaného k žiadnemu logickému pochybeniu. Žalovaný považoval takýto postup súdu za zákonný a náležite v napadnutom rozsudku vysvetlený, pričom podľa žalovaného neexistuje a ani neexistoval v záveroch žalovaného ani prvostupňového súdu vnútorný rozpor v súvislosti s posúdením vyššie označeného slovného prvku.

Žalovaný zdôraznil, že pri porovnávaní kolíznych označení neopomenul vyhodnotiť význam predmetnej verzály, pričom uznal, že toto písmeno je graficky zvýraznené a nachádza sa na začiatku slovného spojenia. Na druhej strane však toto písmeno nie je samostatným prvkom napadnutého označenia, ale bude vnímané ako súčasť slovného prvku „Dalno“. Navyše nemožno opomenúť ani ostatné skutočnosti, významné pre posúdenie pravdepodobnosti zámeny kolíznych označení, ktoré žalobca zámerne neuvádza. Z vizuálneho i fonetického hľadiska to bol najmä fakt, že celé staršie ochranné známky sú obsiahnuté v napadnutom označení, v dôsledku čoho nemožno poprieť určitú mieru podobnosti

kolíznych opatrení. S prihliadnutím na všetky tieto okolnosti bola potom konštatovaná len nižšia miera vizuálnej podobnosti a nižšia miera fonetickej podobnosti. Takýto (podotkol čiastkový) záver je plne v súlade s doterajšou praxou žalovaného, ako aj v súlade s logickým uvažovaním.

Žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu, že by záver o pravdepodobnosti zámény, vyslovený žalovaným a potvrdený prvostupňovým súdom, bol iba teoretický a hypotetický. K záveru o pravdepodobnosti zámény došiel na základe aplikácie relevantných právnych predpisov, s uplatnením zákonných postupov, podľa ktorých sa posudzuje pravdepodobnosť zámény, a to v súlade so svojou doterajšou praxou i logickým uvažovaním. Rovnako prvostupňový súd vyhodnotil postup a závery žalovaného v medziach zákonnej úpravy súdneho prieskumu správnych rozhodnutí.

Žalovaný odmietol, že by jeho závery boli odtrhnuté od reality, že by jeho rozhodnutia vychádzali z posúdenia veci „in abstracto“, resp. že by podceňoval schopnosti relevantného spotrebiteľa, ako to tvrdí žalobca. Naopak, žalovaný opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní danej veci vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu, že sa zaoberal všetkými relevantnými skutočnosťami (zhodnosť, resp. podobnosť tovarov a služieb, vyhodnotenie označení z vizuálneho, fonetického a sémantického hľadiska, zohľadnenie dominantných a rozlišujúcich prvkov, posúdenie relevantného spotrebiteľa, komplexné zhodnotenie všetkých okolností) a svoje závery náležite, zrozumiteľne a logicky odôvodnil. Práve tvrdenia žalobcu o tom, že postup žalovaného je nelogický a hypotetický, svedčia na strane žalobcu o nepochopení a neznalosti zásad, na základe ktorých sa posudzuje pravdepodobnosť zámény.

Žalovaný mal za to, že sa prvostupňový súd pri preskúvaní zákonnosti žalobcom napadnutých rozhodnutí, vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, pričom sa z hľadiska dodržania zákonnosti a logickosti postupu v správnom konaní venoval posúdeniu jednotlivých krokov žalovaného, ktoré viedli k záveru o pravdepodobnosti zámény medzi kolíznymi označeniami. Následne prvostupňový súd svoje posúdenie a závery náležite vysvetlil a odôvodnil. Napadnutý rozsudok nemožno preto považovať za nezákonný a takisto nemožno tvrdiť, že by bolo jeho odôvodnenie nejasné a nedostatočné. Žalovaný tiež nesúhlasil s tým, že by napadnutý rozsudok popieral argumentačné princípy zadefinované Najvyšším súdom SR alebo Súdny dvorom Európskej únie.

Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti mal žalovaný za to, že žalobca v podanom odvolaní nepreukázal, že by rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 3. júla 2015, sp. zn. 24S/101/2014-81, trpel niektorou z väd vytýkaných žalobcom v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. alebo § 205 ods. 2 písm. b), písm. d) alebo písm. f) O.s.p. Preto navrhol, aby Najvyšší súd SR podľa ust. § 219 O.s.p. odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/101/2014-81, ako vecne správny potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Do konania pribratý účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a došiel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené

záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazuje na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúma rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúma aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s §

246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Zákonodarca zákonom o ochranných známkach zveril do právomoci orgánu verejnej správy (Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky) rozhodovať o námietkach proti zápisu označenia do registra, obsahujúcich právne a skutkové odôvodnenie, ako aj listinné dôkazy alebo označenie listinných alebo iných dôkazov, ktoré namietateľ predloží a za tým účelom vykonávať dokazovanie v námietkovom konaní, či sú splnené zákonné podmienky dôvodnosti námietok vznesených namietateľom proti zápisu prihlásenej ochrannej známky do registra ochranných známok (§ 7, § 52 ods. 3 zákona č. 506/2009 Z. z.) a hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti § 52 ods. 2 zákona č. 506/2009 Z. z.).

Právoplatné rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „Úrad“) je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 a nasl.).

Podľa § 2 zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach označenie, ktoré môže tvoriť ochrannú známku, je akékoľvek označenie, ktoré možno graficky znázorniť a ktoré tvoria najmä slová vrátane osobných mien, písmená, číslice, kresby, tvar tovaru alebo jeho obal, prípadne ich vzájomné kombinácie, ak takéto označenie je spôsobilé rozlíšiť tovary alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb inej osoby.

Podľa § 30 zák. č. 506/2009 Z.z. po zverejnení prihlášky vo vestníku môže osoba uvedená v § 7 (ďalej len "namietateľ") v lehote troch mesiacov od tohto zverejnenia podať námietky z dôvodov podľa § 7. Námietky musia byť odôvodnené a doložené dôkazmi. Na doplnenie a rozšírenie námietok a na dôkazy predložené po uplynutí tejto lehoty sa neprihliada.

Podľa § 40 ods. 2 zákona o ochranných známkach pri rozhodovaní o rozklade je úrad viazaný jeho rozsahom; to neplatí

- a) vo veciach, v ktorých možno začať konanie z vlastného podnetu,
- b) vo veciach spoločných práv alebo povinností týkajúcich sa viacerých účastníkov konania na jednej strane.

Podľa § 51 ods. 5 zákona o ochranných známkach na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní s výnimkou ustanovení § 19, 28, 29, 32 až 34, 39, 49, 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ochranných známkach úrad rozhoduje na základe odôvodnenia podania a dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené.

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. POZ 5779-2011 II/77-2014 z 30. mája 2014, ktorým ako druhostupňový správny orgán podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 7 písm. a/ zák.č. 506/2009 Z.z. rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo dňa 10. júla 2013, č. POZ 5779-2011/N-128-2013, ktorým bolo námietkam podaných namietateľom ALNO AG, Heiligenberger Str. 47, 886 30 Pfullendorf, Nemecká spolková republika proti zápisu označenia „Dalno KUCHYNEInteriéry“ č. spisu POZ 5779-2011 do registra ochranných známok

vyhovené a prihláška uvedenej ochrannej známky bola zamietnutá.

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného správneho orgánu je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol. Spornou bola otázka právneho posúdenia veci, t.j. či boli v posudzovanej veci splnené zákonné podmienky pre postup Úradu v zmysle ustanovenia § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach, za existencie ktorých - na základe včas podaných, náležite odôvodnených a dôkazmi doložených námietok proti zápisu označenia zo strany namietateľa do registra ochranných známk - námietkam namietateľa vyhovel a prihlášku horeuvedenej ochrannej známky zamietol.

Podľa § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach, označenie sa nezapíše do registra na základe námietok proti zápisu označenia do registra (ďalej len "námietky") podaných podľa § 30, majiteľom staršej ochrannej známky, ak z dôvodu zhodnosti alebo podobnosti označenia so staršou ochrannou známkou a zhodnosti alebo podobnosti tovarov alebo služieb, na ktoré sa označenie a staršia ochranná známka vzťahujú, existuje pravdepodobnosť zámény na strane verejnosti; za pravdepodobnosť zámény sa považuje aj pravdepodobnosť asociácie so staršou ochrannou známkou.

Kľúčovým pre zamietnutie prihlášky namietanej ochrannej známky bol v danej veci záver žalovaného o existencii pravdepodobnosti zámény porovnávaných označení zo strany spotrebiteľskej verejnosti.

Pri výklade pojmu pravdepodobnosti zámény ochrannej známky je potrebné vychádzať z toho, že ochrannou známkou podľa § 2 zákona o ochranných známkach je akékoľvek označenie, ktoré možno graficky znázorniť a ktoré tvoria najmä slová vrátane osobných mien, písmená, číslice, kresby, tvar tovaru alebo jeho obal, prípadne ich vzájomné kombinácie, ak takéto označenie je spôsobilé rozlíšiť tovary alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb inej osoby.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochranných známkach je prekážkou brániacou zápisu prihlasovaného označenia do registra ochranných známk existencia pravdepodobnosti zámény na strane verejnosti, ktorá je daná iba pri kumulatívnom splnení dvoch zákonom stanovených podmienok. Týmto sú jednak zhodnosť či podobnosť prihlasovaného označenia so staršou ochrannou známkou a jednak zhodnosť alebo podobnosť výrobkov či služieb, na ktoré sa prihlasované označenie a namietaná staršia ochranná známka vzťahujú.

Spotrebiteľ by mal byť schopný na základe ochrannej známky, ktorou je daný výrobok označený, priradiť tento výrobok k určitému výrobcovi alebo podniku a odlíšiť ho tak od výrobkov iných subjektov.

Žalobca v rámci odvolania namietal, že aplikácia § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach v posudzovanej veci neprichádza do úvahy, z dôvodu ktorého prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil. S týmto jeho názorom odvolací súd nesúhlasí.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci možno rozumieť omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

S citovaného zákonného ustanovenia § 7 písm. a) zákona o ochranných známkach jednoznačne vyplýva, že v prípade, ak z dôvodu zhodnosti alebo podobnosti označenia so staršou ochrannou známkou a zhodnosti alebo podobnosti tovarov alebo služieb, na ktoré sa označenie a staršia ochranná známka vzťahujú, pre nezapísanie navrhovaného označenia do registra je postačujúca samotná existencia pravdepodobnosti zámény zo strany verejnosti.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu prvostupňový súd, ako aj žalovaný otázke existencie pravdepodobnosti zámény zo strany verejnosti venovali náležitú pozornosť. Treba prisvedčiť ich

argumentácii, keď aj napriek konštatovanej nižšej miere vizuálnej a fonetickej podobnosti a tiež sémantickej odlišnosti, z hľadiska celkového dojmu dospeli k záveru, že ALNO/Dalno sú takmer zhodné prvky, takže napriek slovnému prvku „KUCHYNEInteriéry“ priemernému spotrebiteľovi neumožnia tieto označenia rozlíšiť.

Pokiaľ žalobca namietal nezohľadnenie písmena „D“ v slove Dalno, treba zdôrazniť, že napriek grafickému vyobrazeniu písmena „D“ vrátane grafického prvku v označení žalobcu, ktoré je prednostne vnímané spotrebiteľmi, ďalšie štyri písmená prvého slova, ktoré je dominantným prvkom v označení žalobcu a z ktorých sa označenie žalobcu skladá, sú úplne totožné. Z fonetického hľadiska je síce písmeno „D“ odlišné, avšak pri celkovom zvukovom vneme je zreteľná miera podobnosti slovných prvkov ALNO/Dalno.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu nemožno tiež prisvedčiť argumentácii žalobcu, že slovenský prvok „KUCHYNEInteriéry“ v označení žalobcu je pre priemerného spotrebiteľa dostatočne dištinkatívny. Tento prvok má síce pre priemerného spotrebiteľa jednoznačný význam, avšak na strane druhej jednoznačne indikuje, že žalobca taktiež predáva kuchyne rovnako ako Alno AG, z dôvodu ktorého takémuto slovnému prvku nemožno priznať rozlišovaciu spôsobilosť.

Vo vzťahu k posúdeniu rozlišovacej spôsobilosti slovného prvku „KUCHYNEInteriéry“ treba poukázať na skutočnosť, že rozlišovacia spôsobilosť má byť vnímaná vo vzťahu k prihlasovaným tovarom a službám, ku ktorým je prihlasovaná ochranná známka a treba posúdiť, či je na základe uvedeného prvku možné rozlíšiť ponúkaný tovar jedného výrobcu od iného výrobcu.

U priemerného spotrebiteľa už samotný názov „ALNO“ vyvoláva asociáciu, že sa jedná o výrobcu a predajcu kuchýň, z dôvodu ktorého nemôže mať slovný prvok „KUCHYNEInteriéry“ prihlasovaného označenia žalobcu rozlišovaciu spôsobilosť.

Pri posudzovaní zameniteľnosti starších ochranných známok a prihláseného označenia sa správne orgány zaoberali nielen posúdením uvedených slovných prvkov (ALNO/Dalno) a ich takmer zhodnosťou, ale dôsledne posúdili aj všetky ostatné relevantné skutočnosti (dištinkatívne a nedištinkatívne prvky, tovary a služby, relevantného spotrebiteľa, zásady posudzovania zameniteľnosti a pod.) a až na základe takéhoto komplexného zhodnotenia dospeli k záveru o existencii pravdepodobnosti zámeny. Prvostupňový súd následne po dôslednom preskúmaní postupu žalovaného nezistil v ňom žiaden logický rozpor, ani rozpor s platnými právnymi predpismi.

Senát najvyššieho súdu sa tiež v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou krajského súdu, že žalobcom uvádzané závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 5Sžhuv/2/2011 z 26. januára 2012 sú na daný prípad neaplikovateľné, nakoľko v predmetnom prípade došlo z hľadiska sémantického k „rozriadeniu“ prv dominantného slovného prvku „Smart“ a k jeho sémantickému posunu. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uvedenej veci sú dojmy vyvolané dotknutým označeniami, najmä z vizuálneho hľadiska veľmi odlišné z dôvodu existencie nového dominantného prvku „Logistics“.

Podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 11. novembra 1997 vo veci SABEL, C-251/95, bod 22, záleží posúdenie pravdepodobnosti zámeny na rôznych okolnostiach, najmä na schopnosti rozpoznať ochrannú známku na trhu, na asociácii, ktorá sa vytvára pri použití označení alebo na stupni podobnosti medzi ochrannou známkou a označením a medzi označenými výrobkami alebo službami.

Pravdepodobnosť zámeny zo strany verejnosti sa má posudzovať celkovo so zohľadnením všetkých rozhodujúcich okolností prejednávanej veci. Toto celkové posúdenie podľa judikatúry Všeobecného súdu Európskej únie i Súdneho dvora Európskej únie predpokladá určitú vzájomnú závislosť medzi zohľadňovanými okolnosťami a najmä medzi podobnosťou ochranných známok a podobnosťou označených výrobkov alebo služieb. Nižší stupeň podobnosti medzi označenými výrobkami alebo službami môže tak kompenzovať vyšší stupeň podobnosti ochranných známok a naopak [rozsudok Súdneho dvora z 13. septembra 2007, Il Ponte Finanziaria/ÚHVT, C-234/06 P, Zb. s. I-7333, bod 48; rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2002, Matratzen Concord/ÚHVT - Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Zb. s. II-4335, bod 25; analogicky tiež rozsudok Canon].

Vzájomná závislosť týchto skutočností je vyjadrená v odôvodnení č. 8 Nariadenia Rady (ES) č. 207/2009, podľa ktorého treba pojem podobnosť vykladať vo vzťahu k pravdepodobnosti zámény, ktorej posúdenie závisí od mnohých okolností a najmä od známosti ochrannej známky na trhu, asociácie, ktorá môže nastať s používaným alebo zapísaným označením, stupeň podobnosti medzi ochrannou známkou a označením a medzi označenými výrobkami alebo službami (pozri rozsudok CAPIO).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že na pravdepodobnosť zámény postačuje aj nižší stupeň podobnosti ochranných známk za predpokladu, že existuje vyšší stupeň podobnosti medzi označenými výrobkami alebo službami, ako je tomu v tomto prípade, keďže ochranná známka „ALNO“ a označenie žalobcu sú na trhu používané pre rovnaké výrobky. Navyše označenie žalobcu s jasným významom uvádza skupinu výrobkov, ktoré ponúka na základe slovného prvku „KUCHYNEInteriéry“ v označení žalobcu.

Podľa ustálenej judikatúry Všeobecného súdu Európskej únie predstavuje pravdepodobnosť zámény nebezpečenstvo, že by sa verejnosť mohla domnievať, že predmetné výrobky alebo služby pochádzajú od toho istého podniku, alebo prípadne od podnikov, ktoré sú ekonomicky prepojené. V nadväznosti na uvedené, by sa mohol spotrebiteľ domnievať, že žalobca je dcérskou spoločnosťou alebo spoločnosťou spriaznenou s ALNO AG, keďže priemerný spotrebiteľ obvykle vníma ochrannú známku ako celok a nevenuje sa skúmaniu jej rôznych detailov [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. septembra 2008, Boston Scientific/ÚHVT - Terumo (CAPIO), T-325/06, neuvverejnený v Zbierke, bod 70 a tam citovanú judikatúru; pozri tiež analogicky rozsudky Súdneho dvora z 29. septembra 1998, Canon, C-39/97, Zb. s. I-5507, bod 29, a z 22. júna 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Zb. s. I-3819, bod 17].

Senát najvyššieho súdu zároveň zdôrazňuje, že priemernému spotrebiteľovi na trhu nie sú ochranné známky označujúce tovary predložené vedľa seba, aby vedel rozpoznávať rozdiely. V tejto súvislosti je navyše potrebné zobrať do úvahy skutočnosť, že priemerný spotrebiteľ má iba zriedka možnosť vykonať priame porovnanie rozličných ochranných známk, ale musí sa spoliehať na ich nedokonalý obraz, ktorý si uchoval v pamäti. Priemerný spotrebiteľ si prirodzene asociuje ochrannú známku s poskytovanými tovarmi alebo službami [rozsudky Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2002, Oberhauser/ÚHVT - Petit Liberto (Fifties), T-104/01, Zb. s. II-4359, bod 28, a z 30. júna 2004, BMI Bertollo/ÚHVT - Diesel (DIESELIT), T-186/02, Zb. s. II-1887, bod 38; pozri tiež analogicky rozsudok Lloyd Schuhfabrik Meyer].

S poukazom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že pravdepodobnosť zámény ochrannej známky ALNO s označením žalobcu je pre prihlasovanú oblasť tovarov jednoznačne daná.

Vzhľadom na skutočnosť, že v posudzovanej veci išlo o rozhodnutia správnych orgánov vydaných na základe správnej úvahy (správne uváženie), prvostupňový súd bol oprávnený ich preskúmať v zmysle § 245 ods. 2 OSP iba v rozsahu, či takéto rozhodnutia nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, neposudzujúc účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia s tým, že pokiaľ je zákonom založené voľné uváženie správneho orgánu o veciach rozhodovania o ochranných známkach, toto uváženie nemôže súd nahradiť svojím vlastným rozhodnutím, ani skúmať účelnosť a vhodnosť vydaného rozhodnutia.

V posudzovanej veci žalovaný k svojmu záveru dospel na základe zhodnotenia všetkých relevantných kritérií, pričom pri aplikácii právnych noriem nepostupoval svojvoľne a svoje závery riadne odôvodnil.

Za tohto stavu vo veci senát Najvyššieho súdu SR nemal čo vytknúť Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý nenašiel vady v právnom posúdení v rozhodnutí žalovaného, so závermi ktorého sa stotožnil.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že postupom prvostupňového súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odvolací súd túto jeho námietku vyhodnotil ako neopodstatnenú. Odvolací dôvod podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. sa vzťahuje na taký postup súdu, ktorým bolo účastníkovi konania znemožnené realizovať procesné práva, priznané Občianskym súdnym poriadkom. Právny zástupca žalobcu však v rámci odvolania neuviedol žiaden spôsob porušenia procesných práv žalobcu v konaní pred súdom, ktorým by mu súd znemožnil uplatnenie zákonom priznaných procesných práv.

Čo sa týka žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 O.s.p., t.j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd skonštatoval, že

žalobca v odvolaní nepoukázal na žiadnu konkrétnu vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu uvedenú námietku odvolací súd považoval za neopodstatnenú.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.